

Merdiven

Dersim Anadolu Lisesi Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi / Güz 2018

Merdiven

Dersim Anadolu Lisesi Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Derginin Sahibi Adına Okul Müdürü

Bülent ATEŞ

Genel Yayın yönetmeni

Müdür Başyardımcısı

Musa TOPLU

Yayın ve İnceleme Kurulu

Öğretmenler

Melike BÖRÜBAŞ YÜNEY

Gülşen PAYÇU

M. Hanifi BEKMEZCİ

Derginin Yönetim Yeri:

Atatürk Mah. Mahmut Tan Sok.

No: 23 62000 MERKEZ/TUNCELİ

Telefon: 0428 213 22 99

Web Adresi:

<http://dersimanadolulisesi.meb.k12.tr>

E-Posta: 757868@meb.k12.tr

ADAM
MATBAACILIK

f AdamOfset
i AdamOfset
0542) 493 50 70

Maltepe Mahallesi Davutpaşa Caddesi
Litros Yolu 2.Matbaacılar Sitesi No:2 BA 5
Topkapı - Zeytinburnu / İSTANBUL

Telefon:(0212) 674 17 17
Fax : (0212) 674 64 84
web : www.adamofset.com.tr

Başlarken,

Merdiven dergisinin sekizinci sayısı ile karşınıza yeniden çıkmamızın mutluluğunu ve sevincini yaşıyoruz. Başta emeği geçen, emek veren herkese teşekkür ediyoruz. Derginin sürekliliği, önünde koyduğu hedef doğrultusunda her dönem için bir sayının çıkarılması başarı olarak nitelendirilebilir. Şimdiden yazar adaylarına dergimizin sayfalarında yer vermekten kıvanç duyduğumuzu belirtmek istiyoruz.

Şüphesiz bir yazıyla insan ne romancı olur, ne şair ne de öykücü. Herkesin bir öyküsü, şiiri, denemesi vardır, herkes hayatında yazı için bir kez kalem kullanmıştır. Yazılan metinlerin edebiyata dâhil edilmesi için kişi tarafından birden birden çok ürünün yaratılması ve edebi karşılığının ve ağırlığının olması gerekir. Merdiven, umarız yazar adaylarına bir soluk olur, onların kendini ifade ettiği, duygu ve düşüncelerini dile getirdiği bir platform, bin bir çiçekli bir bahçe olur.

Dergide yer verdiğimiz metinlerin her biri birbirinden değerli ve önemli. Metinler, gelecek güzel yaratımların habercisi oldu, bahtiyarız. Birlikte harmanladık, birlikte bir araya getirdik ve bir esere dönüştürdük.

Yayımlanan yazıları son sınıf öğrencilerimizin İstanbul gezisi fotoğrafları besledi. Gezi, onlar için eşsiz bir deneyim oldu. Mezun ettiğimiz okuldan bir anıyla, Merdiven dergisinin sekizinci sayısı ile ayrılımlarını ve dergimizi tatlı bir anı gibi hatırlamalarını istiyoruz. Yıllar sonra açılıp bakıldığında yaşadıkları duyguları ve tebessümü merak ediyoruz.

Bol bol okumalar diler, çok ürün üretmeniz dileklerimizle bir başka sayıda görüşmek üzere Sevgiyle kalın.

Annemin Sesi

Annemin sesinin çok ama çok güzel olduğunu bilir misiniz?

Bana her zaman şarkılar, türküler söyler. E bir de ağıt yaktığında görün. Annem bir ağıt yakar bir ağıt yakar ki o yanık sesiyle güneşi yakmıştır. Şu Ağrı şahittir, Ağrı Dağı evvelince kor ateş gibi yanarmış. Niye mi yanarmış? Annem o berrak, bülbül sesiyle bir türkü söylemeye başlamış. Yüce Ağrı Dağı başlamış yanmaya, dayanamamış, hem yanar hem sallanmış. Bir de sarsmış bütün Ağrı'yı, halk ayakta zor durmuş. Şu Ağrı Dağı'nı söndürmemiz gerek demiş halk ve Ağrı Dağı'na akın etmiş. Ellerinde hortumlar, içi su dolu kovalarla söndürmeye çalışmışlar ama o kor lavları söndürebilirler mi hiç? Gidenler ya dayanmayarak pes edip kendini ateşe atmış ya da ayakları kaymış, düşmüşler, bu ateş insanları yok edip durmuş. Sonra bilgin bir ihtiyar çıkmış, toplamış halkı etrafına; "Biri yanık bir türkü söyledi de" demiş "o yüzdendir şu yüce Ağrı dağı dayanamadı, kendini ateşe verdi. O yanık sesliyi bulup kor alevlere atmamız. Başka türlü şu şahbaz dağı sönmez." demiş. Halk gece gündüz türkü söyleyeni aramaya başlamış. Annem o gün de yanık bir ağıt yakıyormuş. Bir adam oradan geçerken annemin sesini duymuş, hemen ihtiyara haberi ulaştırmış. "Bir yanık sesli bir yanık sesli ki ben bile yanıp tutuşacaktım az daha vallahi." demiş. Zavallı annem türkü söylerken uçsuz bucaksız dağın yandığını nerden bilsin? Evinin önüne gelmişler, koca öfkeli bir kalabalık küfür ede ede annemi zorla götürmeye çalışmışlar. Annem ağlamış, başlamış yalvarmaya yakarmaya; "Etmeyin eylemin." demiş, "karnımda bir çocuk var, ona acıyın yoksa atarım kendimi şu kor ateşe." Ha işte o zaman annem bana gebeymiş. Babam evin önünde bir kalabalık olduğunu görmüş, öğrenmiş ki annem, sesiyle dağı yakmış. Koşarak gelmiş, annemi öpmüş, başlamış o da onlara yalvarmaya. "Yapmayın, etmeyin kıymayın bize." demiş. Dizlerine vurmuş, ağlamış annemle birlikte, ağlamışlar feryatla ama halkın gözünü bir kere korku bürümüş. Tutmuşlar annemin kollarından, zorla sürükleyerek dağa doğru yol almışlar. Yanık sesini duyan Ağrı bir insan gibi acı çekercesine daha bir heybetle tutuşmaya başlamış, yerinde dahi zor durmuş. Halk telaşlanmış, annemi lavlara hemen atacaklarmış ki annemin gözyaşları ateşin içine düşmüş. Bir de ne olsun ki, kızgın ateş sönmeye başlamış, oradakiler sevinmiş, davullar çalınmaya başlamış. Ortalık bayram yerine dönmüş. Annem buna sevinsin mi üzölsün mü bilememiş.

ZİLAN GÜNGÖR

İşte annemin sesi böyle bir sestir. Bu yüzden annem türküler, şarkılar, ağıtlar, deyişler söylerken hep fısıldayarak söyler, hatta kulağıma eğilip öyle söyler, söyler ki dağ onun sesini duymasın. Ben de her seferinde onu coşkuyla dinler; "Hadi anne daha sesli söyle duymuyorum seni," derim. Annem türkü söylerken hep ağlar, o ağlayınca ben de başlarım gözyaşı dökmeye.

Annemin sesinin çok ama çok güzel olduğunu bilir misiniz? Bana her zaman şarkılar, türküler söyler. Annemin, sesiyle Ağrı Dağı'nı tutuşturduğunu, gözyaşıyla Ağrı Dağı'nı söndürdüğünü söylemiş miydim?

Fidan YÜKSEL

AFİTAP

Uzun süren suskunluğunu bozan kelime ‘geçecek’ oldu. Bu uzun süren suskunluğa değdi mi diye düşündüm. Bir çok kişiyle paylaşmışım bu durumu evet ve çoğu kişinin söylediği hatta hepsinin söylediği kelime buydu ‘geçecek.’ Gerçekten geçecek miydi peki? İnsanlar hayatında yaşadığı ilk hayat tecrübesini unutabilir miydi, acısını dindirebilir miydi? Aslında geçmeyecekti sadece, o acıyı bastıracak daha acı olaylar olacaktı. Evet doğru cümle buydu ama hiç kimse bunu söylemedi çünkü gerçeği söyleselerdi o kadar da umutlu bakmayacaktım geleceğime oysa böyle daha kötü olacağının farkında bile değillerdi. Bir umut içinde geleceği beklerken daha büyük hayal kırıklıklarıyla karşılaşacağım gerçeğini hiç kimse cesaret edip söylememişti. Ama insan ne kadar toz pembe hayallerle büyütülse de hayat pambesini çıkarıp tozunu bırakıyordu sadece ve bunun farkına varmak zaman alıyordu, acıyla geçen bir zaman. Acelemiz yok ama sonuçta bütün duyguları iliklerimize kadar yaşamak için getirilmedik mi hayata? Kapının çalmasıyla bıraktım kalemi. Bir katilin ardında iz bırakmak istememesi gibi ben de ardımda hiçbir kanıt bırakmak istemeyerek toparladım masayı. Israrla çalan kapıya doğru hızlıca yürüdüm. Açmadan önce son kanıtlarımı gizlemek için ellerimle yaşlarla ıslanmış yanaklarımı sildim. Eski demir kapının sesi kulaklarımı tırmalıyordu. İki elle sanki çok ağırmış gibi kapıyı kendime doğru yavaşça çekerken zorla bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma. Ayaklardan başa doğru hızlı bir inceleme yaparak gözlerimi gözlerine çevirdim. Evet beklediğim biri değildi, karşımda duran uzun boylu kadını tanımaya çalışırcasına uzun bir süre gözlerimi gözlerine mihladım adeta. Fakat bir yerden çıkaramamışım. Hüzün dolu gözlerle o da bana bakıyordu, yüzümdeki yalandan gülümseme de uçup gitmişti. Üzerindeki hüznü bana aşılamaştı gözleriyle. Koyu kumral saçları ince belini dört bir yandan sarmıştı. Yeşil gözlerini yaşlar doldurmuştu. Kimdi bu kadın ne için gelmişti ve neden böyle hüznüydü? Sorular kafamı kurcalarken gözlerimle kadını tekrardan süzdüm. Uzun ince bacaklarını kaplayan soluk siyah pantolonlar tam oturmuştu bedenine. Üstüne giydiği koyu yeşil kazağı belinin inceliğini gözler önüne seriyordu. Yüz hatlarının belirginliği gözlerinin rengi kirpiklerinin uzunluğu ve dolgun dudaklarını içini kaplayan hüznle isteği yerine getirilmeyen çocuklar gibi büzmüştü. Otuz yaşlarındaki bu kadının güzelliğine hayran kalmış bir şekilde izlerken gözlerimin gözleriyle tekrardan buluşmasıyla kendime gelmişim. Hafif bir tebessüm sardı tekrardan yüzümü ve sevecenlikle kadının omzuna yavaşça dokundum. Elimi omzunda hissetmesiyle irkildi. Onu korkuttuğumu hissederek suçluluk duygusu içinde elimi geri çektim. “İyi misiniz?” dememle gözlerini dolduran yaşların yanaklarına düşmesi bir oldu. Suçluluk duygum daha da bastırmaya başlamıştı. Hayatımda belki ilk defa gördüğüm bu kadına tuhaf bir şekilde yakınlık duyuyordum. Kadına doğru yaklaştım ve içtenlikle sarıldım. Ellerimin içini dolduran uzun saçlarının yumuşaklığı bir pamuk gibiydi. Kendini toparladı ve sessizce bir şeyler mırıldandı. Konuşmasını merak içinde beklediğimi belli ederek kendimi yavaşça geri çektim elleri yavaşça ellerimden kaydı ve hüznü bakmaya devam eden gözlerine gözlerimi tekrardan çevirdim. Bir şeyler söylemek istiyordu hatta bir çok şey fakat konuşacak hali yokmuş gibiydi. Hiç tanımadığım bu kadına karşı garip bir şekilde suçluluk dolu gözlerle bakıyordum. Merak duyguma yenilerek sessizliği bozdum.

Merdiven

- İçeriye gelin isterseniz.

Kadının duygu dolu gözleri daha fazla konuşmama izin vermiyordu. Kelimelerin onun için kifayetsiz kaldığını anlamıştım. Bazı anlar olur karşındaki kişinin seni avutması için kullandığı kelimeler yerine elinin tutulması, kollarının arasında sarıp sarmalaması yahut yanaklarına kondurduğu küçük bir buse bir çok kelimededen daha etkili olurdu. Benim yapabildiğim tek şey bu olmuştu, elini tutmak, bana güven demek istediğimi belli etmek adına elimi yavaşça eline götürdüm. Parmak uçlarını ne tepki vereceğini bilemediğimden ürkekçe ve bir o kadar da samimiyetle dokundum. İçeriye gelmesini tekrarlayınca kadın yeşil gözlerini elime çevirdi. Onun bakışlarındaki keskinlik ellerimi istemsizce ellerinden çekmeme sebep oldu. Her şeye karşı öfkeliymiş gibiydi yalnızca gözlerime baktığında gözlerindeki öfke eriyordu. Gözlerinin gözlerimle buluşmasıyla masumiyet dolmuştu, hüznü dolmuştu. Anlayamadığım şey ise hayatımda belki ilk defa gördüğüm bu afitabın bana karşı duyduğu yakınlıktı. Sessizliği bozan ise içeriye geçmek için attığı adımla ayakkabısının sesi oldu. Yavaşça kapıya doğru iyice yaklaştım ve geçmesi için elimle koltuğu işaret ettim. Sakinliğini koruyarak koltuğa doğru yavaş adımlarla ilerledi. Gözlerimi ondan ayırmak için kendimi toparladım kapıyı kapatarak bende arkasından yavaş adımlarla ilerledim. Yılların vermiş olduğu zararlar boyaları yavaş yavaş sökülmeğe başlamış olan pencerenin önündeki siyah deri koltuğa ürkekçe oturdu. Gözleri ilk olarak siyaha bürünen duvarlarda gezindi daha sonra hemen karşısındaki duvarın rengiyle aynı renkte olan kanepede. Çevresindeki eşyalara göz gezdirdikten sonra gözlerini tekrardan bana çevirdi. Yeşil gözleriyle buluşan gözlerimi hızlıca önüne çevirerek karşısındaki koltuğa yerleştim ben de. Masanın üzerinde duran suyu bardağa doldurduktan sonra önüne koyarak bende koltuğa yerleştim. Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde sanki gözlerimi ona çevirmemi bekliyormuşçasına tekrardan yeşil gözlerini gözlerime mıhladı. Kendimi toparlamamla konuşmaya başladım.

- Biraz konuşmak ister misiniz? Dedim ve konuşmak için içeriye geçmeyi bekliyor olacak ki öyle dememle biraz zaman geçtikten sonra dudaklarından sözcükler dökülmeye başladı.

- Özür dilerim sizi rahatsız ettim fakat sizinle konuşmazsam içimde sürekli bir eksiklikle yaşamıma devam etmem gerekecek ve ben bu eksiklikle yaşamak istemiyorum. Yazılarınızla bir çok şey öğrendim ve hayatıma yön verdim. Fakat eksik olan bir şey var. Kendimin bile bulamadığım ama eksikliğini hissettiğim bir şey. Uzun zamandır bu eksikliği gidermek için bir çok şey yaptım fakat hala bu duygunun içinde boğulmamak için çırpındığıma göre tamamlayamamışım.

Ağzından çıkan her sözcükte daha da birikiyordu kocaman gözlerindeki yaşlar. Yeşil gözlerini dolduran yaşların yanaklarına dökülmek istememesinden ötürü sessizliğine bürünmüştü tekrardan afitap. Ses tonu, sözcüklerle şekillenen dudakları, gözlerinde yardım için yanan alevi izlerken dudaklarını tekrardan birbirine kenetlemesiyle ve gözlerini önüne çevirmesiyle son bulmuştu. Masanın üzerindeki çayla doldurduğum bardağı ellerime yerleştirdikten sonra arkama yaslandım. Düşüncelerimle savaş verirken bir de bu afitabın ağzından çıkan sözcükler çıkmıştı karşıma. Gözlerimi alamıyordum esir olmuştu bedenine. Sanki evim gözleriymiş gibiydi ve beni ait olduğum yerden mahrum bıraktığı için hüznü doluyordum gözlerini ayırınca gözlerimden. Bir süreliğine etrafı kaplayan sessizlik kafasını tekrardan kaldırıp gözlerimin yeşille buluşmasıyla son buldu. Gözleri konuşuyordu benimle fakat bilmediğim bir dilde. O dili bilmediğim için kendime kızıyordum. Öyle öfke dolmuşum ki kendime. Düşüncelerimle savaşırken aniden ayağa kalkmasıyla silahı elinden alınmış savaşçı gibi öylece kalmıştım.

Merdiven

- Benim gitmem gerek tekrardan özür dilerim sizi rahatsız ettiğim için.

Bir şey dememe kalmadan hızlı adımlarla çıktı. Bense durdurmak için elimdeki bardağı masaya bırakmak üzereyken kafamı kaldırmadan kapı hızlıca açılıp kapanmıştı ve Afitap yoktu. Ondan geriye kalan ise kokusuydu. Kendi güzelliği kadar olan kokusu. Kendime olan öfkemden yerimde duramıyordum. Hızlı adımlarla bir o tarafa bir bu tarafa dönüp doluşırken siyah deri koltuğun kenarında gözüme çarpan beyazlığın ne olduğunu anlamak için yaklaştığımda bir kağıt olduğunu anladım. Afitaptan geri kalan bir de bu kağıt. Koltuğa oturup katlanmış olan kağıda bakıyordum. Bilerek mi bırakmıştı yoksa düşürmüş müydü? Ama koltuğun kenarına bilerek koyulmuş gibi duran bu kağıdı dayanamayıp açtım. Bu el yazısı. Benim yazıma o kadar çok benziyordu ki ben mi burada unuttum diye düşünmeye başlamıştım. Anlamak için okumaya başladım:

“Hayatı yeni yeni tanımaya başlamıştım ki henüz on beş yaşımıydım. Hayat beni en sevdiğilerimle sınamaya başladı. Biri öğrenmeden beşi öğretti yani. Büyük oynayarak başladım ben bu oyuna. Sizi tanımama vesile olan da bu oldu zaten. Kendimi kendim düzeltileceğime olan umudum bittiğinde sizin yazılarınızda umut aradım, on beş yıl boyunca, fakat bu umudumda tükendi. Her konuda size özendim. Hayat hikayenizi öğrendiğimde sizin kadar güçlü olmak için çabaladım. Bütün her şeyimin sizinki gibi olması için çabaladım on beş yıl boyunca. O süreçte sizi herkesten çok tanıdığımı inanıyorum. Fakat eksik olan bir şeyler var. Siz mutlusunuz veya mutlu görünmeyi başarabiliyorsunuz fakat ben bunu yapmıyorum. İyi bir iş, iyi bir kariyer ve bir sürü iyi diyebileceğim şeyler. Fakat en son ne zaman içtenlikle güldüğümü hatırlayamıyorum. Bu eksikliği tamamlamak için çaba gösterdim fakat olmadı tamamlayamadım. Mutlu olmak için bir çok sebebim varken ben beyazla kaplanmış duvarın siyah tarafını görmek için çabalamışım yıllarca. Beyaza boyanacak yer kalmayınca sadece yüreğimin üstünde kalan bu siyahlığı gören gözlerimin vefasızlığı içerisinde esir oldum ben. Bunları sizinle paylaşmak istedim çünkü sizde aynı hatayı yapıyorsunuz bunu geceleri oturup ağlayarak baktığınız fotoğraflardan anladım. Şuan için umudunuz son kitabınız olduğunu biliyorum. Ben hata yaptım siz de yapmayın. Duvarınızın son boyasını sürerken dönüp karanlığın içine hapsolmek yerine yeni umutlar yaratın, yeni fidanlar dikin kendiniz için. Onları büyütme için çabalayın. Hedef biterse, umut biterse, amaç olmaz. Her şey biter. Çoğu insana verdiğiniz terapilerle bir şeyler öğretiyorsunuz insanlar sizin her şeyi bildiğinize inanıyor oysa ben sizin bilmediğiniz şeyi öğrendiğimde anladım öğrenmenin sonu olmadığını. Benimse öğrenmek için yeterince hevesim yok. Büyük kartlarımı oynadım ben zaten onların arasında duygularımda gitti, benim için sebep bitti. Yeni ektiğim fidanlar için verecek suyum yok, kalmadı.”

Mektubu üç dört defa okumuştum nerdeyse. Rüya olduğunu ve birinin beni uyandırmasını bekledim.

Lizge Can BULUT

Aslında

Kadife etekli kadın eteğini çekiştirerek sandalyeye iyice yerleşti.

“Asla böyle bir yer olmasını beklemiyordum, kitaplara baksana, sonra şu afişler, plaklar... Güzel bir yermiş.”

Önümdeki menü, ayağını oynatmasıyla sallanan masanın üstünde bir beşik gibi sallanıyordu. “Evet, ben de sevdim.”

Ayağını masanın altında sallanan ve sinirini bozan onun ayağına çarpmış gibi değdirdi. Ayağını çekmesiyle gözlerini dikip onu izlemeye devam etti. O sırada yanlarına yaşça onlardan en az yirmi otuz yaş büyük bir adam geldi.

Bu yaşta ve bu coğrafyadaki bir adam için biçimli sayılan burnunun üstündeki gözlüğü düşecek gibiydi. Masada oturan bu iki şık giyimli kadını şöyle bir süzdü. Gözlüklerini iterken, “Karar verebildiniz mi?” diye sordu yüzünde sıcak bir gülümsemeyle.

İkisi de sipariş verdikten sonra kâffenin duvarlarında boydan boya asılı duran kült filmlerin afişlerine, hemen yanlarındaki küçük kürenin aydınlattığı kitaplara baka baka vakit geçirdiler.

Çatıştıkları bir noktada, seslerinin bir daha yüksek çıkmasından dolayı az önceki gözlüklü adam yanlarına geldi. Arkalarındaki masanın etrafındaki dört sandalyeden birini yanlarına çekti. “Bir sorun mu var?”

İki kadın birbirlerine dönüp gülümsedi. Kadife etekli olanı atıldı:

“Yok, biz öyle kaptırmışız kendimizi bu dünyaya.” dedi eliyle sol tarafındaki kitaplığı gösterirken.

Bu yaşlı ve edebiyat hakkında tatmin edici derecede bilgiye ve belki de hayat hakkındaki tecrübelerinden kazandığı deneyimlere sahip adamla konuşmak karşılıklı oturan iki kadını hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti.

Saatın ilerlemesiyle iki kadın kâffeden ve birbirinden ayrılıp kendi hayatlarına döndüler. Yaşlı ve gözlüklü adam kâffeyi kapatıp eve girmek için anahtarını ararken belki eşi evdedir ümidiyle zile bastı. Kapının açılmasıyla çöplüğe dönmüş ceplerinde anahtarı aramayı bırakıp içeri girdi.

“Sen evde miydin yahu? Ben yine komşuda kek börek yapıyorsun sandım.”

Karısı hiç oralı olmadı, salona geçerken adama döndü:

“Telefonun evde mi kaldı senin?”

“Yoo,” derken sol cebinden telefonunu çıkardı ve devam etti, “Yanımdaydı hep, niye sordun?”

Merdiven

“Yanıdaysa niye açmadın telefonunu? Kaç kere aradım zahmet edip bakmadın.”

“Ne zaman aradın yahu, arasaydın duyardım.”

“Aradım diyorum.” Sustu ikisi de.

Televizyondaki haber kanalı bir şehirde ölen insan sayısını anons ediyordu. Neden sonra kadın, adama döndü.

“O meymenetsiz arkadaş bozuntularıylaydın değil mi?” Adam önce cevap vermek istemedi. Öyle olmadığını ikisi de biliyordu.

“Yemek var mı yemek? Ne yaptın çok açım ben.”

“Bak biliyorum ben, nasıl kıvırıyorsun.”

“Yok yav. Mehmet’e bıraktım bakkalı, ben faturaları ödemeye gittim.”

“Yalan söyleme bari. Yirmi üç yıldır evliyiz hala yalan söylüyorsun. Utan be!”

“Öf uzatma yemek getir acım ben.”

Adam kanepeye boylu boyunca uzandı. Susup mutfağa giden kadına seslendi yine:

“Gelirken benim eşofmanlarımı da getir. Su da getir.”

“Kalk kendin al!”

Kadın odaya elinde kendine doldurduğu bir bardak çayı yudumlayarak girince adam ters ters ona baktı. Kadın oralı olmadı.

“Oğlan nerede bir ara hele.”

“Öf koca adam, gelir işte birazdan.”

Kadın sustu. Adam sustu. Oğlan sustu.

Ama her şeyden, hepsinden, herkesten sonra, günün sonunda herkes, her şey gidiyor. Hatta bazen insanın kendisi bile gidiyor kendinden.

Merdiven

Murat Can YILDIZ

Mısır Piramitleri

Dünyanın yedi harikasından günümüze kadar ulaşmayı başaran tek eserlerdir. Mısır'ın başkenti Kahire'nin batı kısmında bulunan Gize platosunda bulunurlar.

Keops, Kefren ve Mikorinos en ünlü üç piramittir. MÖ 2800-MÖ2500 yılları arasında yapılmışlardır. Piramitler, adlarını içinde yatan kişilerden alırlar.

Sadece Keops piramidi inşa edilirken bile 100.000 köle çalışmış ve bunların çoğu ağır çalışma koşulları yüzünden ölmüştür. O zaman tekerlek, Mısır'da bilinmediği için 20 ton ağırlığındaki kayaları iple çekmişlerdir. İşte piramitlerin özellikleri:

- * Yirmi ton ağırlığındaki her taş yüzlerce km uzaktan getirilmiştir.
- * Piramit kimin adına inşa edilmiş ise piramide sadece o kişinin doğum ve tahta çıkış yıldönümünde ışık girer.
- * Piramitlerin içi radyasyon doludur. Bu yüzden piramitlerin içine kadar gitmiş on iki kâşif kanserden ölmüştür.
- * Piramitlerin içinde sonar, radar ve ultrason gibi aletler çalışmaz.
- * İçme suyu, piramitlerin içinde iki haftada losyon olur.
- * Bitkiler, piramitlerin içinde iki kat hızla büyür.
- * Çöpler piramitlerin içinde kokmazlar.
- * Yaralar piramitlerin içinde iki kat hızla iyileşir.
- * Piramitlerin içi kışın sıcak, yazın soğuktur.
- * Keops piramidi, Nil deltasını ikiye ayırır.
- * Piramitlerin boylarının oranı 3-4-5'tir. (Pisagor üçgeni)
- * Keops piramidinin tabanın çevresi, yüksekliğinin iki katına bölünce 3.14 çıkar. (pi sayısı)
- * Keops piramidi dünya kara kitlesini ikiye böler.
- * Keops piramidi dev bir güneş saatidir.
- * Keops piramidinin dünyanın merkezine olan uzaklığı ile Kuzey kutbuna uzaklığı eşittir.
- * Keops piramidinin tepesi kuzey kutbunu, tabanı ekvatoru temsil eder ve oranlama yaparsak hata payı %1 bile değildir.
- * Keops piramidin yüksekliğini 1 milyar ile çarparsak dünya ve güneş arası mesafeyi buluruz. (149.504.000 km)

Not: Bu anlattığım özelliklere sahip bir bina günümüzdeki bunca icat ve mühendisliğe rağmen altı yüz altmış dört yılda biterdi, oysa Mısırlılar piramitleri kızak ve çekiçlerle yirmi yılda tamamlamışlardır.

Gülşen PAYÇU

EN GÜZEL SANAT

Öğretmen olmak... En büyük sanat... Bütün yaratıların ötesinde. En büyük sanat eserini yaratan, küçücük yürekleri, zihinleri kalbiyle, emeğiyle besleyen en büyük sanatkâr... Umut yeşerten, ek-tiği tohumlardan bin bir renkli bahçeler üreten bahçıvan.

Hiç kimsenin yapamadığı, başaramadığı eserler yaratır öğretmen. Elindeki tek malzemesi olan biricik öğrencilerinin hayatlarına dokunarak onlardan yeni yaşamlar çıkarır öğretmen. Her gün kendi sırtındaki yükleri evinde bırakarak öğrencilerinin karşısına dünyanın en güçlü insanı olarak çıkar. Gülümseyerek, gülümseterek...

İnsan sevgiyle, umutla var olur yaşamda. Öğretmen, öğrencisine sevgiyi, umudu, insan olmayı öğrettikçe var olur, büyür. Dünyadaki hiçbir şey yeni bir insan yaratmak kadar değerli değildir. Öğretmen, yetiştirdiği genç ve sevgi dolu emek meyvelerini gördükçe mutlu olur, umutlu olur.

Öğretmenlik zorlu bir yolculuktur. Bu yolculukta ona sevgili öğrencileri eşlik eder. Birlikte yürürler uzayıp giden yolları. Ne emekler, ne mücadeleler verilir hep beraber bu yolculukta. Daha iyiye, daha güzele ulaşmak, en önemli gagesidir öğretmenin.

Çağların ötesinden gelen, karanlığa ışık tutup nice gönülleri fetheden bir meslektir öğretmenlik. Öğretmen, yüreğini avuçlarına alarak öğrencilerin yüreğine dokunandır. Onların dimağlarını dai-ma aydınlık ve doğrularla doldurandır. Tüm bilgilerin, tüm doğru zannedilenlerin ötesindedir öğ-retmen olmak.

Nice öğretmenler yetişmiştir bu kadim topraklarda. Anadolu'nun bir ucundan diğer ucuna, do-kundukları hayatları gül bahçelerine çeviren. Sahip oldukları nice değeri, insanı sevmeyi, eşitliği, kardeşliği, paylaşmayı öğretmişlerdir öğrencilerine. Dünyanın bütün çiçekleri demiş kimi zaman, kimi zaman da elindeki boyalarla gökkuşağını boyamış öğretmenler.

Bilimin, aklın aydınlığında her seferinde yeni yollar, yeni çıgırlar açan öğretmen... Hep ışığa yürüyen, hep ışığa yürüten... Fedakâr, onurlu, gururlu insanlar. Öğrenme aşkıyla karşısına geçmiş tazecik fidanlara hep öğretme aşkıyla karşılık veren insanlar...

Dünyanın en ölümsüz mesleği. Hep yaşayacak hep yaşatacak öğretmen.

Bülent ATEŞ

*Geçmiş **oysa** geleceği de **belki** kelimesi özetler. Sevgiyi de bu iki kelime özetler. Sevgi, oysa ile belki arasında yaşanan olgudur. Yaşanmamışlıkları, pişmanlıkları **oysa** ifade eder. Yeni bir sevgi, yeni bir başlangıç umudunu ise **belki**. Yaşamda **oysa** ile **belkinin** çatışmasıyla yol alır. **Oysa** da umutsuzluk **belki** de umut vardır. Eğer biriyle **belki** diye düşünebilerseniz çok güzel başlangıçlara yelken açabilirsiniz. Eğer biri **oysanın** kaderine gömülmüş ve **belki** kelimesine dış alıcılarını kapatmışsa, diğeri de zaman geçtikçe birine uyar ve birbirleri için giderek **oysallaş**ırlar.*

Sevgi günlerdir bulunduğın ve zamanı unuttuğın karanlık bir hücrede kapının açılmasıyla içeri dolan ve gözlerin alışincaya kadar acıtan bir parça ışıktır. Sevgi arayıştır, yaşamın olmazsa olmaz gerçeğidir. Yalnızca kişiler değişir bu oyunda ama aynı duygular başka birinde aynı tazelikte tekrar yeşerir, filizlenir tekrar yaşanır. Önceleri gökyüzünde tek bir yıldız var sanırsın ama büyü bozulduğunda ışıl ışıl parlayan milyonlarca yıldızın varlığını görürsün. Ama yine bu milyonlarca yıldızın içinde birinin ışığına kapılırsın. Onun aydınlığıyla etkilenir onun sevgisiyle yücelirsin. Ararsın, çılgınca özlersin, tüm bedeninde, hücrelerinde onu hissedersin. Baharın yeniden geldiğini rengârenk çiçeklerin açtığını, kuşların şarkı söylediğini, dinlediğin tüm melodilerin sana yazılmış olduğunu sanırsın ve iliklerine kadar bunu hissedersin. Yaklaştıkça küçülen uzaklaştıkça büyüyen bir duygudur bu. Yaşanmışlığıyla tüketilen yaşanmamışlığıyla kalıcı olandır. Yanında olup onu yaşayarak öldürecekimize, uzakta kalıp, içimizde büyüterek sağ bırakmak sevginin şanına yakışmaz mı sizce?

Berfin Su TUNCER Muhâl

Varoluşun ayak bastığı zemin türlü türlüdür. İleri, geri aşağı ve yukarı her tür uzam onun gerilimi altına girmiştir. Kader yalnızca onun izin verdiği yollardan geçer. Zaman yaşamın sarmaşığıdır bir nevi. Devamlılığı sağlayan, değişimi durduğumuz yerde mümkün kılan bir omurga. Belki de sarmaşıklar bu yüzden sıkıyor boğazımızı. Ne sula-dık, ne budadık onları.

Emeklemeden uçma hayalleri kurduk dalları ancak mahalle bilgisine uzanan küçük ahşap kitaplı-ğımızda. Kitap değil insan indirdik raflara. Söylenen her şeyi kabul ettik. Ne köprüler yıktık üç cümle uğruna. Heyet kararı ile belirlenmiş doğru kavramını bir fidan gibi yerleştirdik önce ruhu-muza. Ne kadar sularsak o kadar iyiydik lügatte. Kendi tohumunu ekenlerin bahçesine yabancı otlar fırlattık. Güneşi başka tarafa çevirdik, okyanuslar kuruttuk çıkacak mahsulün korkusuyla. Her yeni fikir bir küçük saldırı görkemli krallığımıza.

Öğrenmeden, öğrettik. Kör bir dünyaya gökyüzü bahsettik tanrı adına. Kendi imkânsızlıklarımızı oluşturdu dört duvar dünyamızda. Bir pencere açıp bir duvar daha ördük karşısına. Kitaplıktaki insanları saydık oturup. Ağladık, çok ağladık okudukça.

Fikir üretmedik biz uzun zamandır, alıntıladık. İki tırnak arasına sığdırdık kendimizi orda yaşadık. Küçük pencerelerimizden özgürlük adına ölenlere ağıtlar yaktık. Hep sevdik duvarlarımızı. Soğuk gölgelerimizin içinden güneşin altında yatan adama acıdık. Yazık, yanıyor dedik buz tutmuş pen-cerelerin ardından.

Ne zaman birileri bir pencere daha açmaya kalksa bilgelik sıfatı altında. Gözleri ne denli körelmiş, sakalı ne kadar uzamışsa o kadar yakındı yazılmış olan doğruya. Günahkâr ilan ettik arka bahçeye pencere açanları. Hali vahim dedik tüm ahaliye Tanrının cennetine girmesi muhâl diye bağır-dık avamız çıktığınca. Kendi kurduğumuz imkânsızlık duvarları içinde yıllarca İsrail'in muma üfle-mesini bekledik. Yanan güneşin altında bir mumun ateşine esir olduk asırlarca.

Sena SELEK

Yağmur EKİNCİ

On ikinci sınıf öğrencilerinden dokuzuncu sınıf öğrencilerine mesaj var !

Merhaba, yeni Dersim Anadolulular!

Bu mektubu sizlere hem bir şeyler anlatmak hem de bizim yaşadığımız hataları tekrar etmemeniz için yazıyoruz. Biliyoruz bu okulu ilk kazandığınızda üzerinize düşen sorumluluğu ağır hissettiniz. Aslında bir bakıma haklısınız. Çünkü daha yolun başındasınız ve şimdiden çok fazla yorulacağınızı bilmenizi isteriz.

Bu maratonda ne kadar yorulsanız da hayat kumbaranız hiç unutamayacağınız anıyla ve insanla dolacak ve bu zorluk her şeye değeceğini göreceksiniz.

Öncelikle ilk sınavlarda tökezleyeceksiniz, bazılarınızın umutları kırılacak, bazılarınız daha da hırslanacaksınız. Bunun yolunuza çıkan sadece birer küçük engel olduğunu unutmanızı ve daha çok hırslanmanız gerektiğini isteriz. Biliyoruz çoğumuz bunu zamanında yerine getiremediğimiz için gerçekten pişmanlık duyuyoruz Her zaman düzenli, planlı ve verimli ders çalışmaya özen göstermenizi dileriz. On ikinci sınıf öğrencisi olduğunuzda bunun çokça yararını göreceksiniz. Sadece bu dört yıl, geri kalan tüm ömrünüze yapacağınız yolculuğunun en güzel ve anlamlı bileti olabilir.

Devamında ise mutlu olacağınız mesleğe uygun alanı seçmelisiniz. Fakat burada asıl önemli olan insanların ne düşündüğü değil, sadece sizin mutluluğunuz olmalıdır. Hangi mesleği seçerseniz kendinizi mutlu hissedersiniz? Mesleğin çalışma şartları ve koşulları yaşam felsefenize uygun mu? Mesleği seçtiğinizde düşleriniz, hayalleriniz gerçekleşiyor mu? Hangi meslek çalışırken size zevk verir, her anınızı soluk soluğa geçirmiş olursunuz? Meslek, bir insanın hayatında kendine seçtiği en uygun ve yakışır elbiseyi seçmesi ve giymesidir.

Son olarak hayat tecrübelerini bizimle paylaşan ve hep yanımızda olan öğretmenlerimize teşekkür ediyoruz.

Biz bu yolun sonuna geldik. Her son yeni bir başlangıçtır bunu da biliyoruz. Biz giderken tüm yaşanmışlıklarımızı, okulumuzu, öğretmenlerimizi size bırakıyoruz. Onlara iyi bakacağınızdan ve davranacağınızdan kuşquamız yok.

Size bu uzun ama keyifli maratonda başarılar dileriz.

Umarız çok mutlu olursunuz.

Merdiven

Fatma Betül OMAÇ

Papatya suçsuzdu ama
Ömür boyu mahkûmdu
Ne gardiyanlar duydu papatyayı
Ne de mahkûmlar.
Küçük papatya aşka mahkûmdu
Kimse duymadı onu
Kimse görmedi
Ama o herkesi duydu, gördü.
Papatyanın beyaz yaprakları
Kaç aşk şahit oldu
Kimisi umutsuzdu
Kimisi de belki umutluydu.
Âşık zavallı insanlar
Nasıl canını yaktılar papatyanın
Papatya aşka mahkûm
Cezası idam, zavallı küçük papatya.
İdam günü geldiğinde
Yine bir aşğın elinde
Zavallı küçük papatya
Aşka kurban oldu yine.

Sena SELEK

*Aslında bütün mesele
Yağmurun felaketiymi
Kuşların kaçıması
Ya da denizlerin dalgalanması*

Hayatımızda çok şey var bizi biz yapan. Başta kendimiz sonra çevremizin yıkıntılarıyla döner mavi küre. Sadece dönmeye de kalmaz çırpınır da bir bakıma. Bizim için kendini üzer, yorar. Yorulmalar hep kötü algılanır bizler tarafından ve ne kadar yorulursak o kadar kötü gözükür kasırgalar.

Ne kadar kötü gibi gözükse de bazı kasırgalar hep yeni bir başlangıç olur yeni umutlara, yeni başlangıçlara...

Ve bu koca mavilikte olan her kasırğa mutluluğa varır daima.

Gökkuşağının çıkmasıydı mutluluk,
Kasırganın arkasından.
Rengârenk, huzurlu
Ve de daim.

Tanya YEŞİLTAS

Müzik Kutusu

Pera ve Arya birbirini çok seven iki yakın arkadaşı. Okuldan arkadaşları olan Mira'nın doğum gününe davet edildiler. Mira'yı çok severlerdi fakat ona hediye alacak paraları yoktu. Bu yüzden partiye katılmaktan vazgeçtiler. Çok üzgünlerdi. Bahçede oturup konuşmaya başladılar. O sırada ilerdeki çöp bidonunun yanında bir oyuncak kutusu gördüler. Gidip kutuyu aldılar ve içine baktıklarında çok güzel bir müzik kutusu gördüler ve buna çok sevindiler. Fakat sevinçleri yarıda kaldı çünkü müzik kutusunun bozuk olduğunu fark ettiler. Biraz üşündükten sonra mahalledeki oyuncakçıyı bu kutuyu tamir etmesi için ikna edebileceklerini düşündüler. Yaşlı adam, ilk başta kabul etmese de bu kutuyu arkadaşlarına hediye edeceklerini öğrenince biraz yumuşadı ve sonunda kutuyu tamir etmeye ikna oldu. Pera ve Arya oyuncakçıya defalarca kez teşekkür ettikten sonra tamir edilen kutuyu alıp eve gitti. Eve gidip hediyeleri için çok güzel bir paket hazırlayıp uyudular. Ertesi gün hediyeyi alıp yola koyuldular. Doğum gününde çok eğlendiler. Tam hediyelerini verdikleri sırada oradaki bir çocuk, "Bu benim müzik kutum! Bunu ben bozulduğu için çöpe atmıştım. Geri verin onu bana!" diye bağırdı. O sırada oradan geçen oyuncakçı bütün olanları gördü. "Pera ve Arya o oyuncakçıyı tamir etmek için uğraştı ve onu çöp olmaktan kurtarıp çok güzel bir hediyeye çevirdiler. Sen ise onu atmıştın. O müzik kutusu artık onlara aittir." dedi. Mira da oyuncakçıya hak verdi ve hediyeyi alıp kızlara teşekkür etti. Partide beraber çok eğlendiler.

İrem DEMİR

Serenat

Yağmur damlaları kirpiklerini dolduruyordu tek tek. Yağmur gittikçe arttırıyordu hızını. Sirtında ince paçavraları ve elindeki antika kemandan başka hiçbir şeyi yoktu o akşam çocuğun. Hava soğuktu ve gittikçe uyuşuyordu elleri soğuktan. Arkasına baktı, önüne döndü. Sanki şehrin tüm ışıklarını söndürmüşler gibi karanlıktaydı. El yordamıyla bir tırabzan buldu önce, elleriyle takip etmeye başladı. Aşağı inen bir merdivendi bu. Yağmur geçene kadar burada bekleyeceğini düşünerek merdivenleri teker teker inmeye başladı.

Gözleri fazla ışıktan kısılmaya başladı, fazla ışıltılı bir tabela çıktı karşısına. Müzik seslerine eşlik eden insan kalabalığının arasından sıyrılarak girdi içeri. Omzundaki kemani ıslanmıştı, kendine kıvrılacak bir yer bulduktan sonra kurulamaya başladı kemanını. Bugün sokakta keman çalmak için fazla müsait değildi belki ama en azından birkaç lira toplamak uğruna burada deneyecekti şansını.

Müziğin durmasını bekliyordu elindeki kemanın akortlarıyla yavaşça oynarken. Müzik durdu, kemanını çalmaya başladı önündeki ıslanmış nota kâğıdına bakarak. Herkesin gözleri ona çevriliyordu kemanından düşen her notayla. Ardından çaldığı şarkıya bir piyano sesi eşlik etmeye başladı, keman ve piyanonun harika ahengi insan kalabalığını mest etmişti. Şarkı bittiğinde onun için pek önemi olmayan alkışlar eşliğinde yavaşça kapıya seğirtti gitmek için. Yağmur durmuştu, ardında kendine hayran birkaç insan bırakmıştı sadece ve çantasına atılan birkaç lira.

Son notayı da çaldıktan sonra piyanonun başından ayrıldı kadın, çocuğun kemanından ve kemani çalışından büyülenmiş gibiydi, peşinden gitmeye karar verdi ama çocuğu gözden yitirmişti bile.

Ardında bir söz verdi kendine, bu eşsiz kemanın sahibine ulaşacaktı mutlaka.

Saati dahi bilmediği akşam saatinde çocuk nihayet varabilmişti evine. Annesine baktı, uyumuştı. Ceplerini yokladı, bugün on beş lira toplayabilmişti sadece. Ablası mesaiye kaldığından kim bilir ne zaman gelirdi? Kemanına baktı sonra, babasından kalan birkaç kararmış pale-roitten sonra en değerli anıydı bu onun için. Annesi ve ablasının tüm ısrarlarına karşın satmamıştı bugüne kadar, satmaya sıcak bakmamıştı. Karnının aç olmasını umursamadan sokaktan gelen köpek havlamaları sesleriyle uyu-yakaldı.

Sabah gözlerini açar açmaz kemanını yokladı, yerindeydi. Hazırlandı, annesinin ısrarlarına kulaklarını tıkayarak İstanbul'un sokaklarına attı kendini. Sokaktan birini çevirip saati öğrenmeliydi, gözüne uzaktan bir kadın kestirdi, ardından yanına gitti. Kadına seslendi, arkasını dönen kadının siması ve sesi tanıdık geldi, evet bu o kadındı, piyano çalan. Kadın da tanımış gibiydi çocuğu, bir solukta sordu:

“Sen dün keman çalan çocuksun değil mi? Ah, ne kadar harikaydı! Beni de tanıdın herhalde?”

“Evet, siz de harika çalmıştınız. Acaba saati öğrenebilir miyim?”

Saat altıbuçuk. Derse girmene çok var sanırım. Seni okulda birkaç kere görmüştüm ve o eşsiz kemanını tabi. Müzik öğretmeni olduğumu anımsadın mı?”

“Elbette, ancak şu an gitmem gerekiyor, umarım görüşürüz sonra. Hoşça kalın.”

Kemanını sırtlayıp uzaklaştı çocuk. Okuluna doğru yöneltti adımlarını. Okuluna vardığında kemanını güvenli bir yere koydu ve öğretmenini beklemeye başladı.

Okul çıkışında üç beş lira toplamak için bir köşeye kıvrılıp hafifçe çalmaya başladı kemanını. Biraz daha çaldıktan sonra alkışlar eşliğinde kalkıp ceplerini yokladı, biraz daha birikmişti parası. Eve yürüyerek döndü, yorulduğundan kemanını bir köşeye indirip öylece uyuyakaldı.

Uyandığında kemanını yerinde bulamadı. Oraya döndü, buraya döndü, her yeri didik didik aradı, en son annesine sordu kemanını.

“Kemanım nerede?” diye sordu çakmak çakmak gözleriyle annesine.

“Sizin okuldaki müzik öğretmeni var ya, dün sen uyuduktan sonra o geldi. Uyuyordun, uyandırmadık. Kemanına iyi bir fiyat söyledi, e bizim de ihtiyacımız vardı, sattık. Bakma be oğlum, ihtiyacımız vardı.”

Çocuk koşarak okula gitti, babasından ona kalan tek şeyi de yitirmek istemiyordu fotoğraflardan sonra. Okula vardığında koşarak müzik sınıfına girdi, etrafını yokladı gözleriyle. Biri adını seslendi sonra.

“Hasan, adını bildim değil mi?”

Çocuk öğretmenine doğru yöneldi:

“Evet, bildiniz. Kemanımı satın almışsınız dün, öyle mi?”

“Sen de bildin. Ben de tam bu konuyu konuşacaktım seninle. Ailenin paraya ihtiyacı varmış, başkası almasın ben alayım dedim. Şimdi de sahibine vermek istiyorum bu kemanı.” dedi öğretmen kemanı çocuğa uzatarak.

“Ben, Çok teşekkür ederim. Nasıl kalkarım bu iyiliğinizin altından?”

“Bu kemanı dilediğin gibi çalarak.”

Çocuk dayanamadı, öğretmenine yavaşça sarıldı. Bu sarılma yalnızca bir sarılma değildi onlar için, birbirlerine duydukları sevgi ve minneti kelimeler olmadan göstermekti.

Aynur Asmin BOZYİĞİT

Kaldığım Yerden

Her şey o günden, o saatten sonra değişmişti. Kazadan sonra bende değişmişim. Bunun farkındaydım. Sevdiğim kadının öldüğünü duyunca dünyam, dünya değişmişti. Ta ki ona çok benzeyen meleşimi görene kadar.

Kavga etmiştik. Bağırılmışım ona, ayrılmıştı benden. Tokadını yemiştim ama onsuz yaşayamayacağıma biliyordum. O benim hayatımın aşkıydı. Sokağın ortasında bağırılmışım ona. Elleri titremişti. Gözleri dolmuştu. Her şeye yazık olmuştu. Kıvırcık saçlarına yağmur değişiyordu. Gözyaşları yağmurda belli olmuyordu. Kalbinin yavaştan kırıldığını hissedebiliyordum, duyabiliyordum. Görebildiğim tek şey iki çift göz, titreyen nar dudaklar. Kendisini caddenin ortasına atmıştı birden. Ben de kendimi onunla atmışım. Kolundan tutup kendime çekecektim. Sarılacaktım. Özür dileyecektim. Sarılamadım. Sol yanımdaki boşluğu onun kalbiyle dolduracaktım. Dolduramadım. Gülüşünü gözümde hissedecektim. Hissedemedim. Yağmurun altında beyaz bir ışık bize doğru geliyordu. Daha fazla ne anlatabilirim ki? Kaza yaşandı işte, o öldü. Ben yaşadım. Keşke onun yerine ben ölseydim. Onun daha yaşayacak çok şeyi vardı. Sıcak, mutlu bir evde çocuklarıyla mutlu olacaktı. Ben bu dünyada ha olmuşum, ha olmamışım. Ne fark eder? Psikopat, ayyaşın biri. Kimin umurunda? Onu özlemekle geçti son bir yılım. Özlemek yaşamaktan daha zor ama. Biliyorum çünkü yılların verdiği bir yetki oldu artık. Ayakkabılarına çok değer verirdi. Çeşit çeşit ayakkabılar alırdım ona. Kaza anında giydiği ayakkabıları hala bende. Ayakkabılığında onun ayakkabılarını gördüğümde acım bir kat daha artıyor. Onun sayesinde ayakkabı giymiyorum. Giyindiğim sadece siyah, deri bir terlik. Her günkü gibi günümün yarısından fazlasını mezarlıkta geçirmiştim.

Hayatımda en mutlu olduğum gündü galiba. Çünkü o karşımdaydı. Mezarlığın karşısındaki büfedeydi. O gün, onun için mezarlığa gittiğim dört yüz on sekizinci gündü. Dört yüz on sekiz. Büyük bir sayı, büyük bir kayıp. Ona doğru koştum. Aklımdan hiçbir şey geçmiyordu. Sadece ona sarılmak, sağ yanımdaki boşluğu onunla doldurmak istiyordum. Yıllardır mezarına gittiğim, litrelerce gözyaşı döktüğüm kadın dimdik karşımdaydı. Ona doğru koşuyordum. Belki uçuyordum. O ise korkmuştu. Bakışlarında, “Bu adam da kim?” diye soran bir ifade vardı. Kavuşmuşum ona. Sımsıkı sarılmışım. Kavuşmuşum. Beni kendinden büyük bir nefretle itti. Anlayamamışım. Belki kazanın sonucuyla her şeyi unutmuştu. Bütün ihtimalleri kafamda sorguladım. Olamazdı. Hiç bir ihtimal gerçek olamazdı. O ölmüştü. Mezarı bir sokak aşağısındaydı. “Selen, bu sen misin?” diye sordum. “Pardon, ben Deniz. Tanıyamadım?” dedi. O an anladım, Selen o değildi. Boyu Selene göre kısaydı, saçları biraz daha esmer. Bana neden sarıldığını sormuştu Deniz. Ellerim titrek, cümlelerim kesik kesik. Dilim tutulmuştu. İki kelimeyi yan yana getirip bir cümle kuramamışım. Tutuklu kalmışım orda. Bana bir şişe su almıştı. Bakkal sahibi olan amca bana koşup bir sandalye getirmişti. Bacaklarım tutmuyordu. Gözlerimden akan gözyaşı değil, kandı artık. Güçlü olmam, kendime hâkim olmam gerekiyordu. Nefes alıp verişimi düzenlemem gerekiyordu. Her şeyi geç, bu kalbi bu küçük göğüs kafesine nasıl sığdırabilirdim? Yaşadığım bütün her şeyi anlattım Deniz’e. Bir nefeste. Beni anlamaya çalışıyordu. Bir yandan da halime üzülüyordu. Yavaş yavaş beni tanımaya başladı. Zamanla tanıdı da. Benim en yakınım olmuştu. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyordu. Ben Selen’i her özlediğimde bana sarılıyordu. Öğrenmişti sarılmanın neden güzel olduğunu. Her şeyim olmuştu. Ailem bile mutluluğuma şaşıyordu. Deniz’i ailemle tanıştırmışım. Onlar bile Deniz’e, Selen diyordu. Ben nasıl ona Deniz diyebileyim ki? Alışmıştı Selen’e. O benim gözümde Selen’im, esrarlı kekimdi.

Merdiven

Kim bu kadar önemser ki bir insanı? Onunla yaşamak güzeldi. Mutluydum. Yine bir gün onun yanına hazırlanıp gidecektim. Anneme sakla diye verdiğim kolyeyi almak için odasına gitmişim. Saklayabileceği tek bir yer vardı. Ceviz, oymalı sandıktı. Açtım sandığı, bir sürü örtü vardı. Örtüleri kaldırıp altına baktım. Yırtılmış bir sürü mektup, kâğıtla doluydu. Merak etmişim. Eski ve yıpranmış ama en sağlam duran mektubu elime almışım. Mektup bana yazılmıştı. Hızlıca mektubu açmaya çalıştım. Mektup ölen sevgilimdendi. Bütün imkânsızlar sanki hayatımda toplanmıştı. Tarih, kazadan sonrasına aitti. Yok olmak istemişim. Neden? Aklımda dolaşan çeşit çeşit sorular. En büyük soru, ailem bunu benden neden saklamıştı. Her gün karşılarında eriyip bitmeme nasıl dayanabiliyorlardı? Ben çocuğuma, canıma, kanıma böyle bir acımasızlığı, böyle bir günahı yapamazdım. Kimseye bunu yapamazdım. Selen'in İstanbul'da yaşadığını öğrenmişim. Ben ise Ankara'daydım. Ankara'da doğmuş, Ankara'da yaşıyordum. Yerimi yurdumu terk edip İstanbul'a bir bilet kesmişim. Yol boyu bir Selen'i bir Deniz'i düşünmüştüm. Deniz'e bu yaşayanların hiç birini anlatmamışım. Kendimi bu yüzden suçlu hissediyordum. Deniz'i aradım. Nasıl olduğunu sordum. Her şeyi anlatacaktım. Anlatamadım. Telefonu kapattım ve Selen'in bana yazdığı mektupları okumaya başlamışım. Yırtılmış mektuplarla birlikte tam on sekiz mektup vardı. Dört yüz on sekiz güne on sekiz mektup sığdırabilmiş. Benim ona mektup yazabilme şansım olsaydı, en azından şansımın var olduğunu bilseydim yazmadığım gün kalmazdı. Onu görmeden duramazdım. Her mektubunda özür diliyordu. Bir mektup "Özür dilerim." ile doluydu. Lacivert bir pilot kalem ile yazılmıştı. Gözyaşlarım kâğıdın üzerindeki yazıyı silmiş, mürekkebinin akıtmıştı. Yolun sonuna gelmiştik. İstanbul'da, Kadıköy'de bir otogar. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Asıl nerden nereye, nasıl gideceğimi bilmiyordum. Bir arkadaşım beni karşılayacaktı. Gözlerim onu aradı. Bir peronda onu gördüm. Bir çaycıya gidip oturduk. Bana çay ikram etmişti. Tavşankanı, içini sıcak yapan bir çay. Buharı yüzümü okşuyordu, Selen'in bir zamanlar yüzümü okşadığı gibi. Hiç dokunmamışım bile bardağa. Yoldaşım, Hasan, burada ne işim olduğunu sormuştu. Benden bir günlük bir işim olduğunu söylemişim. Beni bir taksiye bindirip, şoföre mektuplarda yazılan yeri tarif etmişti. Yol boyu farklı farklı insanlar, yapılar görmüştüm. Biraz Ankara'ya benziyordu ama Ankara'nın yerini tutamazdı. Selen'in yerini, Deniz'in tutamadığı gibi. Deniz'in yerini hiç bir zaman, Selen'in tutamayacağı gibi. Taksimetre yüz on sekiz lirayı bulmuştu. Ücreti ödeyip arabadan bir hışımla inmişim. Yıllardır bu anı beklemişim gibi. Tarif edilen evin kapısının numarası on sekizdi. Kapının önünde idim. Elim zile doğru gidiyordu. Onu görmekten vazgeçmişim. Geri dönüp gidecektim, Deniz benim bütün boşluklarımı doldurmuştu. Türkiye'nin üç tarafı deniz, benim her yanımda Deniz'di. Geri dönüp gidecektim. Onca yola, onca emeğe yazık olmaması için durdum. Hiç düşünmeden zili çaldım. Bu zamana kadar çok düşünmüştüm çünkü. Kapı hafifçe aralanmıştı. Bir el, bir kuvvet kapıyı açıyordu. Kalbimin duraksız çarptığını, içimde yaşadığım çeşitli duyguları hissediyordum. Durduramıyordum. Gözyaşlarımı durduramıyordum. Karşımdaydı. O değişmişti. Hayatı değişmişti. Etrafındaki insanlar değişmişti. O soluksuz hayatına devam etmişti. Bir oğlu olmuş, bir evi, bir yuvası olmuştu. O mutluydu. Ailesiyleydi. Onların huzurunu bozmak benim lüksüm olamazdı. Hiçbir şey sormadan arkamı dönüp gittim. O da peşimden gelmemişti zaten. Meğersem o benim hayatımda sadece bir saplantıymış. Benim kalbim Deniz'e gömülüyümüş.

İşte bu da benim hayatım. Şimdi ise hayatıma kaldığım yerden devam ediyorum. O da değişmiş, ben de. Biz olamazdık bir daha. Hayatımın en büyük acısı olmuştu sadece. Kırışıklarımın, her bir tanesinin yerini bulmasına o yardım etmişti. On sekiz rakamı, en uğursuz rakam olmuştu benim için. Deniz şimdiki iki çocuğumun annesi. Onu Selen'e benzettiğim için değil, onu Deniz olduğu için sevmişim. Hayatımda tek anlayabileceğin sevgili okur; mucizelere, imkânsız olan her şeye inan! Elbet dünya sana da güler.

Merdiven

Berivan GÖK

Canıma Dokunan Sevgili Öğretmenime,

Evet, hocam siz benim canıma dokundunuz, hayatımı, amaçlarımı, hayallerimi şekillendirdiniz, umudum oldunuz. Emeklerinizi, sevginizi, bilginizi üstümüzden hiç eksik etmediniz. Bilmem ki hakkınızı nasıl ödenir? Hakkınız ödenir mi ki hocam? Hakkınızı istesem de ödeyemem, hiç kimse ödeyemez. İlerde hayalim olan hukuk diplomamı alıp genç bakan gözlerinize bakıp, yaşlı ellerinizden öpeceğim çünkü her zor anımda yanımda oldunuz benimle gülüp benimle üzüldünüz, çünkü siz benim abimsiniz. Zorluklara karşı savaşmam gerektiğini, bana ayakta durmamı vazgeçmemem gerektiğini öğrettiğiniz için teşekkür ederim. Hayallerimin peşinden gitmem gerektiğini siz öğrettiniz, yolumu siz gösterdiniz bana. Bu dünya da sizin gibi insanlar olduğu için fazla şanslıyız. Okuma yazma öğretmekle kalmadınız ki hocam bana hayatı öğrettiniz. Kalbim de, beynim de, amaçlarım da, hayallerim de olan izinizi asla silemem. Sabrınız ve güçlü görünüşünüz ile hayranım size. İleride her ne meslek edinirsem edineyim sizin gibi olacağım öğretmenim. Sizin gibi sevgi dolu, bilgi dolu, sabır dolu, güçlü bir insan olacağım söz veriyorum öğretmenim. Beni hayatın bir parçası yaptığınız, bana sevmeyi seilmeyi öğrettiğiniz, hayallerime destek olduğunuz, beni ben yaptığınız için sonsuz teşekkür ediyorum hocam. Sadece beni değil tüm öğrencilerinizi geleceğin doktoru, geleceğin avukatı, geleceğin öğretmeni, en önemlisi geleceğin iyi insanları yaptığınız için çok kıymetlisiniz. Neşenizi, enerjinizi, heyecanınızı ve her defasında daha da güçlü oluşunuzu seviyorum. Sizi seviyorum. Her şey için çok teşekkürler hocam.

HER ŞEY İÇİN ÇOK TEŞEKKÜRLER ÖĞRETMENİM.

Onur Arda TAÇYILDIZ

Neden Anlamıyorsun Beni

Çaldın benim kalbimi
Nedir bana yaşattığın acıların sebebi?
Söyleyemiyorum sana, seni sevdiğimi
Neden anlamıyorsun beni?
Bazen düşünüyorum kendi kendime
Neden yaşıyorsun bunu kendine?
Ama olmuyor işte, söylüyorum kendime
Neden anlamıyorsun beni?
Gözümü kapattığım her an düşünüyorum seni
Gecemde sen, gündüzümde sen
Tam hayattan vazgeçmişken, ışık oldun bana
Neden anlamıyorsun beni?

Sibel SAYIT

Babam Yalnız Öldü

Benim babam yalnız öldü
Bu şehirde.
Öyle acıydı ki gidişi,
Var oluşu bir gün gibiydi sanki.

O, hep yalnızdı,
Biz hep sürgün.
O konuşmazdı çok
Biz hep içimizden dinlerdik.

Öyle acıydı ki gidişi
Sanki onu ben öldürmüştüm.
Ve biliyordum ki onu ben değil,
Bizsizlik öldürmüştü.

Varlığın içindeki yokluk gibiydi babasızlık
Sığınabileceğimiz son geminin son limanıydı.
Ve sadece hissettiğin kadar
Allah'a inanmak gibiydi onsuzluk.

Şimdi diyorum ki,
Benim babam yalnız öldü.
Sizin babanız yalnız ölmesin
Sessiz kalbinizin sokaklarında.

Merdiven

BÜYÜKLERİMİZİN DEDİKLERİ NEDEN ÇOĞU ZAMAN DOĞRU ÇIKAR?

Büyüklerimizin dediklerinin çoğu zaman doğru çıkmasının sebebinin hiç merak ettiniz mi? Gelin bu konuyu birlikte derleyelim. Öncelikle bir insan yaşadığı zaman dilimi boyunca olumlu ya da olumsuz tecrübeler edinir. Bu tecrübelerden çıkarılan dersler ve çıkarımlar zamanla o kişiye yol göstermeye başlar. Bu tecrübeleri edinmek için illa yaşamamız gerekmez. Örneğin bir insan çevresinden duyduğu bir olaydan ders çıkarabilir.

Bence büyüklerimizin dediklerinin çoğu zaman doğru çıkmasının temel nedeni budur. Onlar bizden daha uzun süre yaşamışlardır ve tecrübe edinmiştir. Bizlere tavsiye verdiklerinde genellikle kendilerinden örnek verirler. Mesela, 'Ben senin yaşlarındayken bu sorunla karşılaştım ve şunu yaptım. Sonradan da çok pişman oldum.' Ve ya, 'Ben oraya gittim, orası hiç sağlıklı bir yer değil ve hastalanabilirsin.' gibisinden sözleri sık sık duyarız. Ve onlar bizlere bunları anlatırken bizlere ders çıkarmamızda yardımcı olurlar.

Son olarak şunları demek istiyorum: Evet bu tavsiyelere uymalıyız ancak önemli bir karar değilse yaşayarak öğrenmek belki de daha güzel olabilir. Duyduğumuz cümlelerden çıkardığımız derslerden daha fazlasını çıkarabiliriz.

Sizin düşünceleriniz neler?

Sen Adam Olmazsın

Babam bana ilk kez söylediğinde ilkokul üçüncü sınıftaydım, dün gibi hatırlıyorum. Birinci sınıftan itibaren hep beş olan derslerim üçüncü sınıfta düşüşe geçmişti, Türkçe üç, Matematik dersim dördtü, diğer derslerimin hepsi beşti. Okuma yazma bilmeyen babam karneyi evirip çevirmiş, derslerin isimlerine, derslerin karşısında rakamla belirtilen notlara büyülenerek bakmış, kafasını iki yana sallayarak şöyle demişti:

‘Sen adam olmazsın.’

Aklım ermediği için bunun ne anlama geldiğini o yaşta henüz bilmiyordum ama babamı kaybetmekten korkmuştum, onun beni artık sevmediğini, gözden çıkardığını düşünmüştüm. Yoksulduk, ailem çiftçilikle geçiniyordu. Yedikardeşli ailenin en küçüğüydüm, benden başka okuyan çıkmamıştı. Üniversiteyi bitirip öğretmenliğe başlayıncaya kadar babam periyodik olarak bana en kritik dönemlerde hep hatırlatmıştı:

‘Sen adam olmazsın.’

Babam bana bu ifadeyi kullandıkça hırslanıyor, babama layık olmaya çalışıyordum. Babamın gözünde adam olmak, hayatın, başarının, kendini kanıtlamanın ta kendisiydi. Öğretmenliğe başladığımda bu cümlenin ne anlama geldiğini, neyi ifade ettiğini kavramıştım artık. Evde karşı karşıya oturduğumuz bir gün sohbet arasında bunu babama hınzırca anımsatmıştım:

“Öğretmen olduğuma göre adam da oldum, ne dersin baba?”

Babam kafasını yine iki yana sallamış, bana, bir babanın vali olan oğluyla arasında yaşanan diyalogu aktarmıştı:

Adam, ‘Sen adam olmazsın’ diyen babasına kendini kanıtlamak için okumuş, başarılarıyla valiliğe kadar yükselmiş. Valilik koltuğuna oturduğu gün babasını makamına, ayağına kadar çağırtmış. Baba kapıda görünürken oğlu koltuğunda istifini hiç bozmadan yayılıp oturuyormuş. “Baba adam oldum mu?” diye sormuş göğsünü kabartarak. Babası boynunu eğmiş, dudaklarından dökülen sözcüklerle ona şu karşılığı vermiş: “Vali olmuşsun ama hala adam olamamışsın oğlum.” demiş.

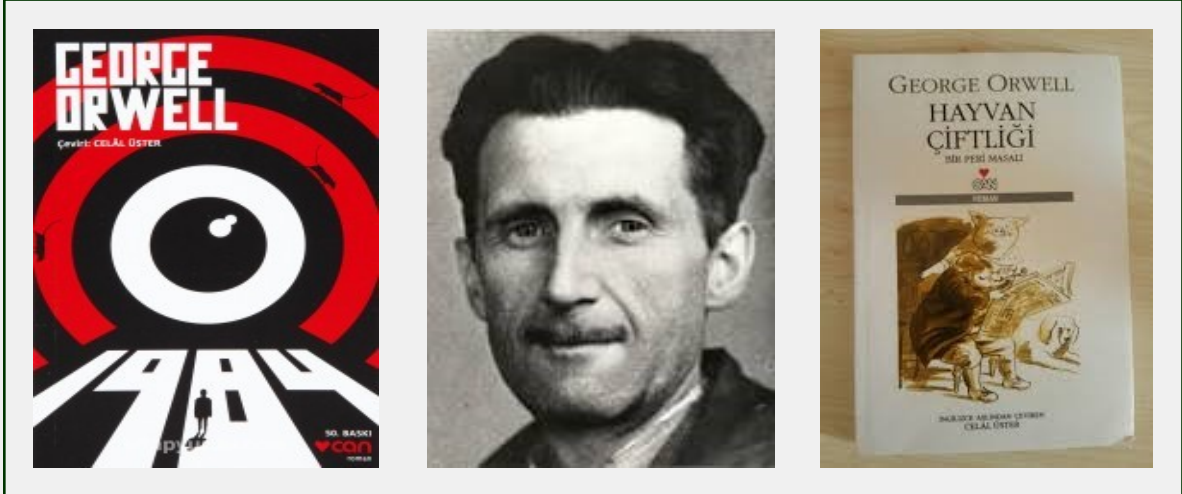
“Ne yani baba öğretmen olmama rağmen sen benim hala adam olamadığımı mı söylemek istiyorsun?” diye sormuştum bir çırpıda.

“Sen hem öğretmen oldun hem de adam oğlum.” diye gururlanarak son sözünü söylemiş, ‘Sen adam olmazsın’ cümlesine son noktayı koymuştu.

Seher Nirvan ÖZTÜRK

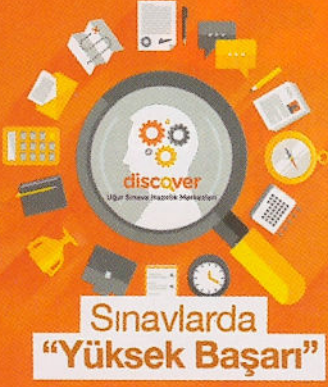
*Şimdi sizlere bu yıl okuduğum bir kitaptan bahsedeceğim. **George Orwell** adlı yazarın yazdığı bir kitap: “**Hayvan Çiftliği**” Kitabı ilk gördüğümde kapağın-
dan dolayı çocuklara hitap eden bir kitap olduğunu düşünmüştüm. Ancak ki-
tabı okuduktan sonra fikrim değişti. O kadar düşündürücü ve sürükleyici bir
kitaptı ki bir an önce bitirmek ama aslında bitirmemek istedim. O nasıl olu-
yor diyecekseniz eğer şöyle; hikâyenin nereye varacağını, hayvanların mutlu
olup olamayacağını öğrenmek için hemen okuyup bitirmek istedim. Ama kitap
beni çok etkilediği için uzun olmasını ve sonunun olmamasını istedim.*

*Biraz da kitabın içeriğinden bahsetmek istiyorum. Bay Jones adında bir
adam var. Kendisini hiç sevmemiştim. Neden diye sorarsanız, çiftliğin sahibi
ve hayvanlarla yeterince ilgilenmeyen ayyaş bir adamdır. Çiftlikteki hayvan-
lar buna dayanamayıp bir süre sonra isyan çıkarıyorlar. Kendi bağımsızlıklar-
ını kazanmanın çabasını verirler. Bu çabalar acaba işe yaramış mıdır? Hay-
vanlar hayvan olarak mı yoksa insanlar gibi mi yaşamışlardır? Fazla spoiler
vermek istemiyorum. Soruların cevapları kitapta. Bu kitabı okuduktan sonra
daha olumlu düşüneceğinize inanıyorum.*

YARIM ASIRLIK BAŞARI GELENEĞİ

Uğur Sınava Hazırlık Merkezi

Kariyer planlaması, deneme sınavları, online sınava hazırlık eğitim platformu ile öğrencilerin akademik başarısını destekleyen merkezde, **hedefe uygun çalışma planı ve materyaller** hazırlanır.

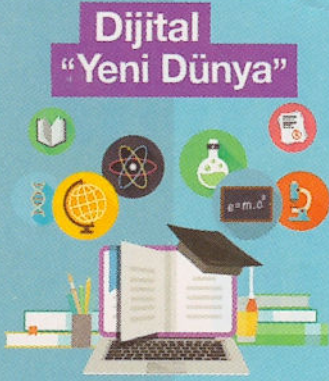

erkenSTEM ve STEM Eğitim Yaklaşımı

İlk kez Uğur Okullarında uygulanan erkenSTEM ve STEM yaklaşımı ile öğrencilere eleştirel düşünme, yaratıcılık, problem çözme ve üretkenlik gibi 21. yüzyıl becerileri kazandırılır.

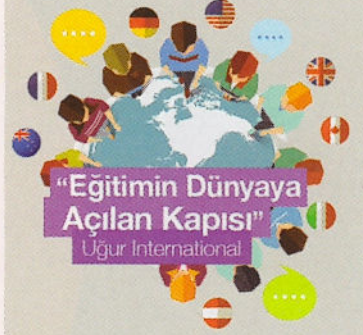
Eğitime Teknolojik Destek

Uğur Okullarında teknoloji biriminin katkılarıyla hazırlanan U-Digital online platform ve mobil aplikasyonu ile öğrencilerin bilgiye 7/24 ulaşmalarını sağlar.

Uğur International

Uğur International'ın yurt dışı üniversite programları, yaz okulları, yurt dışı/yurt içi gezileri ve U-Xchange lise değişim programıyla öğrenciler dünyanın birçok ülkesinde eğitim alırken, global vizyon kazanırlar.

Kişiyeye Özgü Çözüm Odaklı ve Proaktif Rehberlik

Türkiye'de ilk kez Uğur Okullarında hayata geçirilen **Kişiyeye Özgü Çözüm Odaklı ve Proaktif Rehberlik** hizmeti ile her öğrenci uzman psikolojik danışmanlar tarafından izlenir.

Kodlama Eğitimi

Okul öncesinde ve ilkökulda öğrenciye kazandırılan temel kodlama becerileri ile ortaokuldan itibaren öğrenciler, **kod tüketen değil kodlarla birlikte üreten öğrenciler** olma yolunda desteklenir.

UĞUR OKULLARI TUNCELİ KAMPÜSÜ

ATATÜRK MAH. ELAZIĞ CAD.
KÜLTÜR MÜDÜRLÜĞÜ ARKASI,
MERKEZ / TUNCELİ

0428 213 28 80

BAHÇEŞEHİR UĞUR
EĞİTİM KURUMLARI

uğur
okulları

www.ugurokullari.k12.tr